

'No m'agraden les grans epopeies, sinó escriure amb concreció'

Kiko Amat, jove santboià polifacètic, va signar a Sant Boi el dia de Sant Jordi exemplars del seu primer llibre *El día que me vaya no se lo diré a nadie*

Kiko Amat va ser un dels protagonistes de la diada de Sant Jordi a Sant Boi. Aquest jove escriptor santboià va signar a la plaça de l'Ajuntament exemplars del seu primer i únic llibre, *El día que me vaya no se lo diré a nadie*, de l'editorial Anagrama. Amat va néixer l'any 1971 i en aquests 33 anys ha voltat molt. Ha viscut a Londres i actualment resideix a Barcelona. Abans de dedicar-se al que realment li agrada «escriure sobre tot tipus de coses «rars» (discos, llibres, «fanzines», moviments culturals...) ha treballat en tot tipus de feines: hotels, cadenes de muntatge, enquestes a domicili, una fàbrica de melmelades... *El día que me vaya no se lo diré a nadie*, que ja ha venut 2.500 exemplars «i no tots els ha comprat la meua família» puntualitza Amat, narra la història de Julián i Octavia, dos joves desorientats socialment disfuncionals i profundament solitaris.

Kiko Amat signant el seu llibre «El día que me vaya no se lo diré a nadie» a Sant Boi, el 23 d'abril

Tot i que ja no vius a Sant Boi, quina relació tens amb la ciutat?

«Aquí, em queden molts pocs amics de la meua època, i el vincle que ara hi tinc és familiar. He voltat per molts llocs.»

-Vas deixar aquí la teua empremta literària?

«Vaig fer cosetes per a mi, però eren molt privades. Feia «fanzines» amb el meu germà, sempre els he fet i sempre els faré. Són coses que m'agraden i que no tenen el ressò de publicacions més generals. Volia escriure i llegir sobre les coses que m'agradaven, és la ideologia del «fes-t'ho tu mateix.»

-T'en recordes de com vas començar a afeccionar-te per la literatura?

«A casa se'ns ha encoratjat a llegir, tant còmics, com contes, literatura catalana. Quan tenia 14 anys, més o menys, vaig començar a afeccionar-me per la literatura americana, la que més m'ha marcat i em segueix agradant. Després vaig descobrir nous escriptors, tots a través de l'editorial Anagrama, que curiosament és la que ha editat el

meu llibre. Els llibres que més m'han marcat són d'Anagrama; el que més il·lusió m'ha fet és publicar amb Anagrama el meu primer llibre.»

-I a partir d'aquesta afició comences a escriure...

«No exactament. Compagino la meua afició per la literatura amb els «fanzines» i no és fins que no arribo a Anglaterra que no se m'acudeix escriure una novel·la. Començo com un diari, per als meus amics, per no haver d'escriure'ls tantes cartes, vaig pensar a fer un diari per enviar-lo a tots. El diari no es va convertir en el llibre, però tenia forma literària, i em va donar la idea d'escriure una novel·la. I a la vegada conec un escriptor americà que m'agrada molt, Richard Brautigan, que és la meua gran influència. És un escriptor molt intens, i molt pur, que conscientment vol mantenir una economia de frases.»

-D'alguna manera el teu llibre és una mica autobiogràfic...

«Hi ha alguna cosa del diari inicial, però poc, el diari el vaig deixar de banda i vaig començar la novel·la de zero. Sí que hi han

coses autobiogràfiques, però poques.»

-En què s'assemblen Julián (protagonista del llibre) i Kiko Amat?

«S'assemblen molt i molt poc. Emocionalment zero, però la seva casa és com la meua, sóc una mica obsessiu amb els discos, els llibres, les sabates...Sóc més com ella, Octavia, l'altre protagonista.»

-Dius que la música t'ha inspirat molt, quina és aquesta música?

«Molta, m'agrada molt la música negra, especialment la dels anys 60 i m'agrada el pop en totes les seves vessants i de totes les èpoques, també com a cultura. M'agrada molt la concreció, no les grans epopeies. Dir les coses, però en dos minuts i mig, com la tornada d'una cançó.»

-Ets periodista, pinxes música, has escrit un llibre, com portes la barreja de professions?

«Molt bé, és el que m'agrada. Em vaig proposar fer només allò que m'agradava, no treballar amb un horari fix, amb caps... i ara disfruto cada dia.»